

23.12 uur. Een benzinstation langs de snelweg, op een zomernacht. Als je het paard meetelt maar niet het lijk, zijn er op dit moment veertien aanwezig.

Iemand roept: 'Mevrouw!' Een oud besje slaat een been over de vangrail en mompelt voor zich uit: 'Sorry, liefde.' De vrouw die heeft geroepen, heet Julianne. Gealarmeerd kijken de anderen op. Alike, die naast haar op een bank zit. Victoire, een jonge, kaalgeschoren vrouw die bezig is een kleine SUV vol te tanken. Korte broek, lange benen, legerlaarzen. En op de parkeerplaats wat verderop, Joseph, een lange kerel die aardig lijkt, met hangende schouders onder zijn met zweet doorweekte overhemd. De enige die niet op de oude vrouw let is Gigi, want die heeft het te druk met kotsen op de banden van haar Porsche 911. Een paar meter verderop steekt Juliette een peuk op onder een bord van een verkeersveiligheids campagne. Ze werkt samen met Sébastien achter de kassa van het benzinstation.

Juliette had het oudje al opgemerkt toen ze zo'n twintig minuten geleden was gearriveerd. Ze was in haar eentje de shop binnengekomen. Ze had even tussen de

rekken geneusd en was toen naar de toonbank gelopen.

‘Hebt u gin?’

‘Nee, we verkopen geen alcohol.’

‘Maar wel bier?’

Juliette had haar schouders opgehaald. Met een lijdzame glimlach was de oude vrouw naar de koelkast gelopen en ze had er een blikje van 33 cl uitgehaald, wat Juliette had gerustgesteld. 33 cl is geen halve liter. 33 cl betekent dat je alleen je dorst wilt lessen. Een halve liter, dan ben je op zoek naar iets anders. Juliette weet maar al te goed dat zijzelf niet meer in staat is om te rijden als ze een halve liter bier opheeft. Ze moet dan altijd aan dat liedje denken: ‘De kinderen op de weg zijn dood, het laatste weekend van de zomer, want door de drank was papa slomer, niet meer dan een glaasje of drie, maar een paar druppels eau de vie.’ Daarna laat het liedje haar de rest van de nacht niet los, als een moeras waarin een hert zich heeft vastgelopen. Ze wordt er somber van. Maar de oude vrouw had het blikje van 33 cl gekozen. Dat was oké. Ze had betaald en was toen de shop uit gelopen. Ze wilde alleen maar stilte en alcohol.

Ze liep langs het gesloten restaurant met zeshoekige ramen waarop foto’s van gehaktballetjes in tomatensaus en friet hingen. De foto’s waren verbleekt, de gehaktballetjes grijs, de friet wit. Aan de zijkant van het gebouw stonden een paar gele plastic tafels die ook waren verbleekt. En ingeklapte parasols in blauwe hoezen, als gedoofde kaarsen op een oudbakken taart. Het oudje begroette Julianne en Alike, koos de minst vieze tafel uit en ging zitten.

Ze was verrast dat het hier zo rustig was. Als iemand haar zou vragen om een benzinstation te beschrijven dat 's nachts open is, zou ze spontaan aan lawaai denken. Het lawaai van de vrachtwagens op de snelweg, het lawaai van een zware Harley, het lawaai van kerels die van de ene kant van de parkeerplaats naar de andere roepen: 'Winston of Marlboro?' – 'Wat???' – 'Winston of Marlboro?' – 'Nee, Camel.' – 'O, oké!' – 'Light!' – 'Wat?' – 'Light!' Een opeenstapeling van een reeks factoren die je niet allemaal afzonderlijk kunt thuisbrengen, maar die een hels kabaal produceren dat tot in je voorhoofdskwab doordringt. Maar nee. Het geluid van de snelweg klonk als een soort regelmatige, bijna rustige branding. En de mensen die voorbijliepen fluisterden meer dan dat ze praatten, alsof ze bang waren een denkbeeldige buurt wakker te maken. Hun gebaren en hun tred waren bijna ingetogen. Misschien zorgden de weg en de warmte voor een meditatieve sfeer, die ze tijdens het tanken probeerden te behouden.

Het oudje keek naar de stoet van nachtelijke reizigers en dacht aan hun problemen, hun angsten, de wirwar van toevallige gebeurtenissen die samen een uniek en onvervangbaar leven vormen. Ze had elk van hen willen vragen om hun verhaal te vertellen. Zoals de jonge vrouw in trainingspak die naar de cafetaria liep. En de man die jerrycans uit zijn takelwagen haalde? Hem doorzag ze moeiteloos. Dat was gemakkelijk.

Er stapte een man uit een Citroën met een Zwitsers kenteken en een trailer erachter waarin een paard stond te trappelen. Een broodmagere man, met een gezicht dat

de oude vrouw fascineerde. Helblauwe ogen, lange wimpers waardoor het leek alsof hij eyeliner ophad, een volle mond en licht golvend zwart haar. Er was iets gehavends aan die man. Iets gevaarlijks ook. Toen hij neerknielde om zijn bandenspanning te controleren, merkte de oude vrouw dat hij alleen zijn linkerarm gebruikte en dat de rechter er levenloos bij hing, als een gehangene aan een strop.

Het rook er naar benzine en naar asfalt dat door de hittegolf zachter was geworden, maar dankzij het briesje dat van de Ardense hoogvlakte kwam ook naar heide, natte rotsen en veenmoerassen.

Om 23.13 uur is het oudje over de vangrail geklommen. Ze heet Monica.

Chelly

Chelly moest tot rust komen. Ze haalde diep adem en besloot even te stoppen. Zonder echt te weten waarom hield ze van de sfeer in benzinstations 's nachts.

Die deed haar altijd aan Dire Straits denken.

Ze beeldde zich in dat ze achter het stuur zat van een tijdloze pick-uptruck op een stoffige weg in Montana, met Mark Knopflers rauwe stem en elektrische gitaar op de achtergrond, vrij en ongebonden op weg naar een bestemming waar er paarden zouden zijn, een ranch en een feest in een weide, met een groot vuur waarop spareribs en marshmallows lagen te roosteren.

En er zou ook iemand gitaar zitten spelen, een kerel die iets weg had van Mark Knopfler, maar ook van Robert Redford in *The Horse Whisperer* en van Clint Eastwood in *The Bridges of Madison County*.

Een betrouwbare, sterke, eenzame man.

Een vent die niet snel van zijn stuk werd gebracht, die een groot verdriet met zich meestorte, misschien een vrouw en kind die in een auto-ongeluk zijn omgekomen...

Een enigszins melancholische ziel die op zijn Appaloosa-paard over de vlakte galoppeerde en zijn kudde koeien

naar het slachthuis leidde. Ze zag hem in gedachten met zijn hoofd op een westernzadel onder de sterrenhemel slapen, terwijl de wind die boven Lake Missoula was opgestoken door zijn blonde haar speelde.

De huid van zijn hals zou naar soepel leer, gedroogd gras en cederolie ruiken.

Hij zou haar, Chelly, opmerken.

Terwijl hij gitaar bleef spelen zou hij zijn blik laten glijden over haar billen in een nauwsluitende Levi's met lage taille, maatje 26. Haar strakke buik onder een geruit bloesje dat boven haar navel was geknoopt, haar door jarenlang paaldansen mooi gevormde armen.

En zijn ruige, eenzame cowboyhart zou weer wat sneller gaan kloppen.

Voor haar, Chelly.

Chelly was hierover aan het dagdromen toen ze parkeerde onder het helle neonlicht van een bord van een verkeersveiligheids campagne – TWEE UUR RIJDEN, KWARTIERTJE RUST! – waarop een kerel met een klein meisje in zijn armen stond te lachen. Een kerel die domweg gelukkig leek met zijn dochttertje en zijn wijkende haarlijn.

Toen Chelly uitstapte, voelde ze ergernis in haar keel kriebelen. Die kerel op het bord deed haar denken aan Nicolas, haar man. En de laatste tijd voelde Chelly als ze aan Nicolas dacht altijd iets vijandigs opborrelen.

Toen ze de parkeerplaats overstak, zag ze het oranje schijnsel van de lantaarnpalen op haar arm. Het licht deed de contouren van haar bovenarmspieren goed uitkomen. Ze nam een foto en postte die op haar Instagram.

Come on girls! That's the way you should look like! #motivation #hardwork #power #muscles #polefitness.

Chelly gaf paaldanslessen. Maar ze was vooral een influencer. ChellyPoleFitness, haar Instagram-account, had maar liefst 43.7K volgers.

Een paar uur geleden, op weg naar huis, had Chelly zich moe en gedemotiveerd gevoeld, alsof al haar levenskracht was opgezogen door een wervelwind waarvan ze de oorsprong maar al te goed kende.

Ze had de deur van haar kleine huis in een buitenwijk opgeduwd met het gevoel dat ze zich in de muil begaf van een slap monster met een grafkelderachtige adem. Het had haar doen denken aan de Dementors in *Harry Potter*, spookachtige wezens die zich met het geluk van mensen voeden en hen van elke positieve gedachte en al hun levenskracht beroven.

En thuis had ze Nicolas aangetroffen. Ze waren elf jaar getrouwd. Nicolas was regieassistent op filmsets. Het was een moeilijke, zware baan met onvoorspelbare werktijden, waarvoor je bijdehand moest zijn en goed bestand tegen stress en vermoeidheid.

Dat was zo'n beetje waarom Chelly elf jaar geleden voor Nicolas was gevallen.

Met zijn Leatherman en een eindje gaffertape kon Nicolas elk vervallen huis in een leefbare plek omtoveren.

Ze had hem voor het eerst gezien op een barbecue bij vrienden die op een autokerkhof woonden. Nicolas was er zitbanken aan het maken van een paar oude banden en veiligheidsgordels uit autowrakken. In minder dan een uur had hij die nare plek tot een mooie, kleine bui-

tenwoonkamer omgetoverd, met een paar gebruikte koplampen als lampionnen.

Chelly dacht meteen dat ze zich bij een atoomoorlog precies met een man als Nicolas in het grote survival-avontuur zou willen storten. Ze kon zich hem levendig voorstellen bij hun geïmproviseerde kamp, met ontbloot bovenlijf, in een kakikleurige cargobroek en met een zelfgemaakte pijl-en-boog op zijn rug, terwijl hij in het bos verdween en tegen haar zei: ‘Blijf jij bij de kinderen, ik ga eten zoeken.’

En een paar uur later zou ze hem zien terugkomen met een dampend hertenkadaver op zijn gespierde schouders, terwijl straaltjes bloed van het gekeelde dier over zijn gladde, door de genadeloze zon gebruinde torso liepen.

Wanneer ze zich hem zo voorstelde in het begin van hun relatie, besprong ze hem om met hem te vrijen. Wat meerdere keren per dag kon gebeuren. En als hij in haar was, verving ze de pijl-en-boog in het heetst van de strijd door een geweer met afgezaagde loop en kwam dan klaar.

Ze waren op het gemeentehuis getrouwd, en daarna was er een feest in de kantine van een sportclub waar het naar koude soep rook.

Ze kochten een klein grijs huis in een grijze straat in een grijze wijk in het noorden van de stad, omdat het daar betaalbaar was.

Het schone, functionele huisje had een tegelvloer en alles was van het goedkoopste materiaal gemaakt. Het had geen greintje charme, maar ze hadden allebei lak aan charme...

In het begin waren ze gelukkig. Soms maakten ze ruzie, maar ze hielden van elkaar en waren bovenal trots op elkaar.

Chelly vroeg niet veel van Nicolas. Alleen kracht, discipline en nauwgezetheid. Daar geloofde Chelly in. Zoals anderen in God of hun vakbond geloven. Ze zag zichzelf als een dier in een ecosysteem waar de wet van de sterkste gold. Met winnaars en verliezers. Het was doodeenvoudig. Zelfs een kind van vier voelde aan hoe het leven in elkaar zat: werk je hard, dan overleef je, werk je niet hard, dan ga je dood. Natuurlijke selectie, de sterksten blijven over, pech voor al de rest. Dat is de wet van de natuur. Helder, duidelijk en meedogenloos. Het is echt doodeenvoudig.

Na tien jaar zwoegen had Chelly haar plaats veroverd, een reputatie opgebouwd en haar hardnekkigste concurrenten overtroffen.

43,7K volgers op Instagram.

Shit, 43,7K volgers op Instagram, dat was een wapenfeit. Het was één ding om zo'n publiek op te bouwen, maar het was iets anders om het te behouden. Vijftien, twintig foto's per dag posten, haar troepen motiveren, in topvorm zijn. Ze was een model, een icoon, een voorbeeld. Ze heerste over haar gemeenschap als een wolvin over haar roedel. Ze was een geboren leidster, het zat haar in het bloed, dat wist ze.

Nicolas zag zijn werk als iets wat hij moest doen om niet in moeilijkheden te komen. Ouders tevreden houden, rekeningen betalen, de lening aflossen... Er was niks leuks aan, maar het moest gebeuren.

In het begin hield hij van zijn vak. Het was nieuw, het gaf hem voldoening. Hij vond dat hij een beetje op zijn jeugdidoel MacGyver leek. Vervolgens had de uitputting toegeslagen.

Van MacGyver bleef tegenwoordig niet veel meer over, nu was hij alleen een man met een buikje die zijn laatste restje levensenergie verspilde met over zijn werk te klagen. Nicolas' baan was eigenlijk niet meer dan een onuitputtelijke bron van frustraties, ergernissen, complotten, kinderachtigheden en achterbakse streken.

Toen hij begon te klagen, had Chelly zich afgevraagd waarom hij geen ander vak koos, maar daarna kreeg ze door dat Nicolas klagen gewoon leuk vond. Ze had het opgemaakt uit de manier waarop hij over zijn dagen vertelde: hij ging voor het effect, hij loosde zijn wrok met het gelukzalige genot van een baby die zijn luiervult.

Hij serveerde Chelly zijn dagelijkse portie zelfingenomen geklaag met een wezelachtige grijns. Het begon altijd met 'O, heb ik je dat nog niet verteld?' (wat hij goed genoeg wist), gevolgd door 'Wacht, dit is kostelijk'.

En hij nam er de tijd voor. Hij sprak wat zachter, keek diep in Chelly's ogen en boog zijn gezicht onderdanig naar de grond, met zijn hoofd tussen zijn schouders. Chelly keek naar hem en zei tegen zichzelf dat als je op het woord 'slinks' een gezicht zou moeten plakken het dat van Nicolas zou zijn. Ze kreeg de indruk dat hij zijn woordenschat had aangepast, dat hij woorden met zo veel mogelijk s'en koos om zijn relaas nog bespottelijker te maken. Zelfs zijn gezicht leek te zijn veranderd. Zijn neus was langer geworden, zijn kin was geweken, zijn